

Húsvét V. Vasárnapja – 2014. május 18.

Kiránduló gyerekek csoportja tévedt el egy mocsaras, ingoványos területen egy késő őszi reggelen. A gyerekek órákig evickéltek, cuppogtak az egyre mélyülő sárban a kísérő tanárral együtt, aki azonban szerencsére nem veszítette el a lélekjelenlétét. Pedig a helyzetet nehezítette, hogy óriási köd szállt le a vidékre, és gyakorlatilag néhány méterre csökkentette a látótávolságot. A gyerekek egyre jobban elfáradtak és elkeseredtek. A hátul caplatók már nem is látták az elől bukdácsolókat. A tanár azonban ismerte ezt a mocsaras vidéket. Tudta, hogy nagyon veszélyes vidéken járnak, de az ingovány közepén van egy száraz sziget, azon pedig egy vendégház. Érezte, hogy már nem járhatnak messze tőle, ezért azt mondta a gyerekeknek: „Alljatok meg itt és várjatok addig, amíg nem kiáltok értetek! Ne mozduljatok egy lépést sem se jobbra, se balra, nehogy elnyeljen az ingovány! Ha megtalálom a kis szigetet és a vendégházat, akkor hangosan kiabálok, és ti elindulhattok utánam.” E szavak után a tanárt elnyelte a köd, csak a cuppogás jelezte még egy darabig, merre is indult. A gyerekek vártak és vártak megszeppenve, míg fel nem csendült a jól ismert hang: „Megvan! Indulhattok utánam!” A gyerekek azonban kétségbeesve kiáltoztak: „Nem látjuk, merre van! Nem merünk elindulni, mert elsüllyedünk! Nem ismerjük az utat!” A tanár azonban biztatta őket: „Semmi baj! Ne féljete! Nem gond, ha nem láttok engem! A nyomaimat látjátok! Lépjete bele szép sorban az én nyomaimba, azokat kövessétek, és mindnyájan ide fogtok érni épségben!” Úgy is lett.

Jézus is hasonlóképpen biztatja tanítványait: „Ne nyugtalankodjék a szívetek!” A legtöbb nyugtalanság, aggodalom, ami az embert sújtja, a jövőtől való félelem, a bizonytalanság miatt van. Nem látunk előre, nem tudjuk, hogyan sikerülnek a terveink, elképzeléseink. Nem tudjuk, hogyan alakulnak emberi kapcsolataink. Aggódunk a szeretteinkért, családunkért, barátainkért. Nem látjuk, hogyan ér majd véget valamilyen megpróbáltatás, szenvedés az életünkben. Főként pedig azt nem tudjuk, hogy vár-e valami ránk a földi élet vége után: nem láthatunk be a halál leple mögé. Mindez igen sokszor tölt el bennünket kétségekkel, nyugtalansággal. Jézus nem mutatja meg nekünk a jövőt, nem enged belelátni az előttünk álló napok, hónapok, évek menetébe. Biztosan így van ez jól, bármennyire is szeretnék sokan feltárni a jövő titkait, s fordulnak ezért botcsinálta jósokhoz, jövendőmondókhöz, babonás praktikákhoz. Még ha ismernénk is a jövőnket, akkor sem uralhatnánk soha teljesen az életünket: nincs meg hozzá sem a testi, sem a lelki, szellemi erőnk. Sem szeretteink élete, sem a saját életünk nincs és nem is lehet maradéktalanuk a kezünkben. Jaj lenne nekünk és másoknak is, ha ez így lenne!

Jézus azonban azt sem akarja, hogy semmi támaszunk ne legyen a jövőt illetően. Nem láthatunk előre mindent, de ismerhetjük és járhatjuk a jó irányba vezető utat! Mekkora biztonságtudatot ad az embernek már az is, ha nem látja ugyan még a célt, de biztosan tudja, hogy jó irányba tart! Ezért Jézus arra tanít bennünket, hogy kövessük Őt, lépünk az Ő nyomaiba! Ez azt jelenti, hogy az evangéliumból megismerve Jézus személyiségét és tanítását, tegyük azt az egyes élethelyzetekben, amit Ő tenne! Döntsünk úgy, ahogyan Ő döntene, akkor biztosan nem járunk téves úton.

Igen ám, de hogyan lehetünk abban biztosak, hogy mit tenne Jézus? És ha még tudjuk is, Ő hogyan döntene, nekünk biztosan lesz elég erőnk, szeretetünk úgy cselekedni, mint Ő? Ehhez nagy segítséget kapunk magától az Úrtól. Ugyanis nem csak elméleti „oktatásban” akart részesíteni minket, hanem azt is lehetővé tette, hogy életünk beleoldódjon az Ő életébe. Ezt ajándékozta nekünk az Eukarisztiában. Amikor hittel magunkhoz vesszük Jézus szent Testét és Véréit az Oltáriszentségben, akkor életünk egyesül az Ő életével. Reá épülünk, mint élő kövek, és egyggyé leszünk Vele. Így már nem csak a saját erőlködésünkön múlik, hogy

mennyire tudunk az Ő nyomába lépni: erejével támogat, segít minket, hogy a helyes utat válasszuk és azon is maradjunk. Így a keresztény ember nem kevesebb bizonytalansággal, ismeretlen akadállyal találkozik ugyan, mint a nem hívő, azonban mégis egészen más lelkülettel néz a jövőbe: bízik az Istenben, Aki azért lett emberré, hogy társunk, kísérőnk legyen a földi élet útján, és átvezessen azokon az útvesztőkön is, amelyekhez mi magunk levesek lennénk.